

Istoria necunoscută a celor 13 luptători din Mișcarea Legionară instruiți de CIA, MI6 și NATO, parașutați în România vândută și **EXECUTAȚI** de KGB la 31 octombrie 1953, în Fortul 13 Jilava

DE [ALESANDRU ANGHEL](#) / ȘTIRI, EDUCAȚIE / Publicat: Luni, 31 octombrie 2022, 22:00 / [1 comentarii](#)

Au fost 13... Au luptat pentru eliberarea României de comunism
Au fost executați la 31 octombrie 1953, la Fortul 13 Jilava

13 PENTRU ROMÂNIA

ARTICOLE RELAȚIONATE

La 31 octombrie 1953, orele 22, au fost executați, în Valea Piersicilor din spatele Fortului 13 Jilava, cei 13 luptători anticomuniști parașutați de aviația militară SUA și susținătorii lor locali, condamnați în procesul intentat de bolșevici la 12 octombrie 1953. În acea noapte au fost împușcați la zidul Jilavei: Alexandru Tănase, Ion Golea, Ion Samoilă, Alexandru Popovici, Ion Tolan, Gavrilă Pop, Ion Buda, Gheorghe Dincă, Mihai-Vasile Vlad, Erich Tartler, Ion Iuhasz, Ion Cosma, Aurel Corlan.

Vă prezentăm un Studiu realizat de Prof. Dr. Gheorghe Gorun și Lect. Univ. Dr. Hadrian Gorun pe această temă mai puțină cunoscută publicului larg:

Un parașutat în România vândută – Mircea Popovici. Colaborarea CIA, MI6 și NATO cu Mișcarea Legionară

Un capitol oarecum obscur al confruntării românilor cu Securitatea și cu regimul comunist se referă la activitățile voluntarilor români parașutați de către serviciile secrete occidentale la sfârșitul anilor patruzeci și începutul anilor cincizeci din secolul trecut. Pe măsură ce România era tot mai aservită URSS, mulți anticomuniști au ales exilul, fie pentru a începe o nouă viață în lumea liberă, fie pentru a încerca, din afară, eliberarea țării de sub tirania sovietică și comunistă.

În Germania și Austria se găseau mulți legionari. Unii erau acolo încă din 1941 (după înfrângerea rebeliunii legionare), alții au dezertat din armată în timpul războiului din Vest. [Dintr-un interviu realizat de Liviu Vălenaș cu Mircea Dimitriu](#), aflăm că după ce Tribunalul de la Nürnberg nu a încadrat mișcarea legionară în rândul formațiunilor fasciste/naziste, serviciile secrete americane, franceze și, mai puțin, engleze, au început colaborarea cu structurile legionare pentru a recruta persoane hotărâte să fie trimise în România ocupată. Se pune în practică o decizie a C.I.A. În 1948 se înființează Oficiul de Coordonare Politică (O.P.C.), aflat sub conducerea lui [Frank Wisner](#) și care avea misiunea să se ocupe de recrutarea unor români din taberele de refugiați români aflați în Germania, Austria, Iugoslavia. Chestiunea se încadrează într-un plan mai general care avea ca obiectiv crearea unor rețele de agenți ai Serviciilor Secrete britanice și americane în țările blocului sovietic. Oficiul de Coordonare Politică a acordat o atenție deosebită emigrației române întrucât Wisner cunoștea bine realitățile de la noi, în timpul războiului conducând Biroul de Servicii Strategice (OSS) din România.

La scurt timp după încheierea războiului, occidentalii încep să înțeleagă faptul că alianța cu URSS n-a fost tocmai fericită. Referindu-se la înfrângerea Germaniei, Winston Churchill spunea la Haga în 1948 că au omorât porcul cel mai slab. Președintele american Harry Truman și cel al Franței, Vincent Auriol și-au dat acordul pentru recrutarea unor voluntari români care să fie pregătiți și trimiși în România ocupată. Inițial franco-americanii au dorit să colaboreze cu Comitetul Național Român. Câtă vreme C.N.R. a fost condus de Nicolae Rădescu, „guvernul în exil” s-a bucurat de aprecierea americanilor. N. Rădescu a încercat să valorifice prevederile legii Lodge din 1948, lege prin care puteau fi înrolați în armata S.U.A., 50.000 de tineri din Europa de est. Legea propusă de senatorul republican Henry Cabot Lodge răspundea unei cerințe a O.P.C. care viza pregătirea celor care urmau să fie trimiși dincolo de Cortina de fier. Înainte de elaborarea acestei legi și de înființarea O.P.C.,

George Kennan, autorul celebrei telegrame lungi susținuse folosirea judicioasă a operațiunilor acoperite care să încurajeze spiritul de independență și de libertate al popoarelor est-europene. Demnitarii americani erau bine informați despre starea de spirit din România. Rudolf Schoenfeld, șeful legației S.U.A. spunea că „românii așteaptă cu mult dor fericita zi în care vor afla că rușii au plecat și-i vor găsi pe actualii conducători români atârând la capătul câte unei frânghii”. Existau în occident peste 70.000 de români dispuși să lupte pentru răsturnarea regimului comunist, iar generalul Rădescu spunea că aproximativ 20.000 ar putea uza de prevederile legii Lodge. Sensibilizați de emigranții din Europa de Est, americanii au înființat Comitetul Național pentru Europa liberă (N.C.F.E.), în primăvara anului 1949. Comitetul își propunea să realizeze unitatea grupurilor de emigranți (cea românească era extrem de divizată- n.n.) și să sprijine aceste emigrații pentru reinstaurarea democrațiilor în țările lor. Pentru a întreține speranța libertății în țările ocupate de sovietici, N.C.F.E., a înființat Radio Europa Liberă.

Interesul S.U.A. pentru românii aflați în emigrație se explică și prin faptul că autoritățile comuniste din România au desființat Oficiul American de Informații, structură considerată de sovietici un „butoi de pulbere ce putea declanșa oricând o revoluție anticomunistă în România”. În procesele intentate funcționarilor și ofițerilor de la acest oficiu, instituția americană a fost prezentată ca o „instituție odioasă de spionaj și terorism” al cărei rol era să oprească „cursul României spre democrație și progres. La ordinul guvernului de la București, S.U.A. au închis acest oficiu. Întrucât discuțiile cu Comitetul Național Român erau, serviciile speciale franceze și americane s-au orientat către emigrația legionară. Oferta franco-americană a fost primită cu entuziasm de liderii legionari pentru că le oferea posibilitatea să restabilească legăturile cu legionarii din țară, să-i reorganizeze, să înlesnească plecarea din țară a celor în pericol și să pregătească o răscoală populară care să izbucnească în cazul unui conflict ruso-occidental.

Despre relațiile mișcării legionare cu anglo-americanii, de această dată relatează și un Raport sintetic despre activitatea mișcării legionare în perioada 1944-august 1949, raport întocmit de securitate în 10 septembrie 1949.

Mircea Dimitriu, cel ales de O.P.C. pentru recrutarea legionarilor explică opțiunea franco-americanilor pentru oamenii săi prin faptul că „datele serviciilor secrete occidentale îi prezentau pe legionari ca fiind total anticomuniști”, că legionarii „sunt combatanți, fără frică de moarte”. De operațiune se ocupau serviciile secrete militare ale S.U.A. și Franței.

După 1949 Horia Sima a intrat în contact și cu serviciile secrete militare engleze care s-au ocupat de pregătirea câtorva grupe de voluntari. Hotărârea occidentalilor de a pregăti voluntari din emigrație pentru trimiterea lor în România a fost influențată decisiv de informațiile obținute de Foreign Office, informații conform cărora mișcarea de rezistență din România a cunoscut o creștere semnificativă începând cu 1949. Aceleași informații dezvăluiau faptul că rezistenții beneficiază de sprijinul țăranilor. Rapoartele vorbeau de aproximativ 30.000 de oameni implicați în rezistență sau de 60.000 după cum susțineau liderii rezistenței. Oficiul pentru Coordonare Politică începe recrutarea refugiaților români în lagărele din Germania, Austria, Iugoslavia.

Au fost recrutați 100 voluntari, 50 pentru parașutare în România și 50 pentru activitate contrainformativă, în afara României, pentru susținerea primei activități. Pregătirea voluntarilor s-a realizat la Isny, Biberach, Lindau (în Germania), Longjumeau, Montfermeil, Andilly, Chevilly la Rue (în Franța). Centrele de instrucție, finanțarea și o parte a instructorilor erau în sarcina franco-americanilor. Alți instructori erau desemnați de liderii legionari. Instrucția consta în: însușirea telegrafiei Morse, deprinderea de confecționare a legitimațiilor și actelor de identitate false (cu un chibrit și tuș cel în cauză trebuia să poată confecționa orice ștampilă), folosirea armei pentru apărare, identificarea locului de parașutare, cunoașterea amănunțită a acestuia și interpretarea hărților militare. În timpul instruirii s-au făcut cel puțin 10 salturi cu parașuta. Se parcurgeau 20 de kilometri pe timp de noapte pentru perfecționarea orientării în teren. S-au confecționat aparate de emisie-recepție de mici dimensiuni.

Șeful stației C.I.A. la București, între 1949-1951, Gordon Mason susține că agenții ce urmau să fie parașutați aveau misiunea să contacteze grupurile de rezistență din munți, să le dezvăluie interesul Occidentului pentru activitățile lor și să aprovizioneze rezistența cu arme, muniție, medicamente, fonduri. Stațiile radio urmau să fie înmânate rezistențelor pentru a le asigura contactul cu Occidentul. Mason consideră că acțiunea „parașutiștii” avea trei obiective: cunoașterea forței mișcării de rezistență, furnizarea de informații despre activitățile armatei române și sovietice, încurajarea luptătorilor de rezistență pentru acțiuni împotriva trupelor sovietice în cazul unui război. Numai în centrele amintite au fost pregătiți în perioada 1950-1953, 100 de voluntari legionari. Alte sute s-au pregătit în Italia și Grecia. Șeful operațiunilor acoperite ale CIA în Balcani, Gratien Yatsevich, susține că operațiunile desfășurate în România s-au aflat pe locul doi, după Albania, ca număr de agenți și resurse alocate. Agenții erau fie parașutați, fie intrau pe mare sau pe căile ferate.

Pe scurt acestea sunt împrejurările în care are loc parașutarea tânărului Mircea Popovici în noaptea de 1-2 octombrie 1952.

I R O
ITALIAN MISSION

Trieste Intake Center
14th April of 1950

SERIAL NUMBER 3252 SERIAL NUMBER 3252

REGISTRATION CERTIFICATE (*)

This is to certify that the refugee whose photograph is attached, registered today Febr. 19 50 at Trieste Intake Center, and declared himself to be (NAME) GOLEA Jean born in Banja Roumania on the (DATE) 5.12.22 of Roumanian Nationality, Presently domiciled at Trieste DP Centre + Opicina

Signature of the refugee

M. Popovici
Name of the IRO official in charge

(*) THIS CERTIFICATE DOES NOT DETERMINE THE ELIGIBILITY STATUS.

Mircea Popovici s-a născut la 30 iunie 1920 în comuna Orlea, lângă Calafat, acolo unde tatăl său, originar din Vlădueni-Gorj era subofițer de jandarmi. Soții Alexandru și Rafila Popovici au avut 5 copii, 3 băieți și două fete. Trei au fost apropiați de legionari iar unul s-a înrolat în partidul comunist, Alexandru Popovici. A făcut parte din Frățiile de Cruce și din mișcarea legionară și a participat la rebeliunea din ianuarie 1941. Atunci era student la drept. După înăbușirea rebeliunii a ajuns în Germania, apoi în Franța. S-a înscris ca voluntar pentru a participa la misiunile planificate de serviciile secrete militare franco-americane și conducerea (din exil) mișcării legionare. Împreună cu inginerul Alexandru Tănase din Băbeni-Vâlcea a făcut parte din echipa „Robert”. Mircea Popovici primise, în special, misiunea de telegrafist și pentru aceasta fusese instruit de franco-americani. În plus el își va asuma și misiunea primei găzduiri. Parașutarea se făcea pe timp de noapte, de la înălțimi relativ mari și de aceea nu era posibilă în locul stabilit inițial. Cei recrutați pentru misiune erau transportați mai întâi în Grecia. Aici erau preluați de un avion american, care survola Bulgaria, Marea Neagră (la mică altitudine) Dobrogea și de aici către zona de parașutare. Înainte de parașutare, avionul trebuia să se ridice la cel puțin 300 metri altitudine.

Mircea Popovici a fost parașutat dintr-un avion american la Olari sau Cocoreni (Sever Ularu). Era planificat să coboare la Bâlteni, dar a fost lăsat mult mai departe. Bâlteniul era aproape de Vlădueni unde locuiau părinții săi și unde venise de multe ori în vacanțe. La lansarea din avion, pilotul american i-a spus: „Ura, pentru România” (Sever Ularu). Sever Ularu, gazdă a lui Mircea, spune că a aflat scopul parașutării chiar de la Mircea. Au fost trimiși în România pentru a contacta rezistența anticomunistă și pentru răsturnarea regimului comunist. După parașutare s-au îngrijit să îngroape parașutele. Au fost văzuți de o sâteancă ce păștea vitele dar nu s-au încumetat s-o suprimă întrucât veniseră „să-i ajute pe români, nu să-i omoare” (Sever Ularu). Elena Ularu știe de la Mircea că femeia care i-a văzut îngropând parașutele a anunțat miliția. După ce și-au îngropat în grabă parașutele, Mircea Popovici și Alexandru Tănase au trecut Jiul la Urdari și apoi l-au traversat încă o dată la Vlădueni. Au procedat astfel pentru a-și pierde urma (Sever Ularu). Ajunși la Vlădueni s-au dus la casa tatălui lui Mircea, fostul jandarm Alexandru Popovici. Și despre primele mișcări ale parașutaților, generalul Cosma furnizează o altă ipoteză, pe care pretinde că a aflat-o de la cei doi după ce au fost capturați. Lucrătorul de securitate spune că Tănase și Popovici „nu s-au putut orienta în noapte, focul de armă al primarului i-a alertat, au vrut să se deplaseze la Râmnicu Vâlcea dar s-au speriat de un lanț de soldați care scotoceau o pădure”.

Un adevăr cert spune, totuși, ofițerul de securitate: „zona de nord-vest a Olteniei s-a transformat în câmp de război, cu soldați care înaintau greu prin glodul și ploaia mocănească, de camioane și căruțe cu cele trebuincioase trupei chemate să rămână pe poziție cine știe cât timp. Pentru că fiecare palmă de pământ trebuia pieptănată și scoși din ascunzătorile lor "fioroșii agenți imperialiști". O risipă greu de imaginat dar mai ales de neînțeles. Rezultatul final: zero. Același rezultat l-a dat și munca informativă” Eșecul a avut ca urmare destituirea generalului de securitate Mazuru Vladimir. „Munca istovitoare” a securității a durat până în ianuarie 1953. Relatările generalului de securitate N. Cosma se constituie, fără voia autorului, în revelatoare ale moralității țăranilor gorjeni care n-au putut fi transformați în informatori ai securității. Tot fără să vrea, lucrătorul de securitate dezvăluie incompetența securiștilor și imensele resurse pe care securitatea le risipea pentru conservarea unui regim nepopular și tiranic. Despre mari desfășurări de forțe scrie și celălalt securist, Bodunescu. Scrierile generalilor de securitate se contrazic în multe privințe. Cosma este sigur că echipa Popovici-Tănase a rămas fără stația de emisie-recepție pe care a abandonat-o la locul parașutării iar Bodunescu vorbește de 7 mesaje ciudate . Sursele noastre, familia Ularu, dau ca certă dotarea lui Mircea cu stația de emisie (Nicolae Ularu, Elena Ularu, Sever Ularu).

Mircea Popovici și Alexandru Tănase s-au adăpostit în locuința lui Alexandru Popovici din Vlădueni. Întrucât Securitatea nu deținea informații despre plecarea din țară a lui Mircea, securitatea nu a luat în calcul această variantă. Sever Ularu își amintește că „știrea despre parașutare a determinat deplasarea în zonă a unui batalion al securității; aceștia au fost desfășurați pentru luptă cu fața la pădure; erau dotați cu pistoale mitralieră și câini de cercetare; noaptea mă întorceam de la sonde; eram oprîți și legitimați; nu ne întrebau nimic despre parașutați” (Sever Ularu). Realizând că adăpostul din locuința sa nu este sigur, Alexandru Popovici a căutat alte „gazde” pentru cei parașutați. Pe Al. Tănase l-a dus la Aurel Corlan, țăran sărac și invalid, iar pe Mircea Popovici, la Gheorghe Popovici, bunicul lui Sever Ularu (Sever Ularu). Tănase a rămas la aceeași locație până a plecat la București, iar Mircea Popovici a fost adus de către Gheorghe Popovici în casa lui Nicolae și Sever Ularu. Schimbarea domiciliului se realizează „toamna târziu” (Sever Ularu). Elena Ularu, care fusese internată în spital l-a găsit, la întoarcere, pe Mircea la ei acasă. I-a fost prezentat de soacra sa Aurica Ularu. „Era un băiat foarte frumos. A stat la noi 5-6 luni. Mi-a povestit că intenționa să se parașuteze la Vlădueni, dar din greșeală a fost parașutat la Olari. A venit cu scopul de a sabota regimul. Erau 15 partizani-parașutați. Ne mai spunea că dacă îl vor prinde pe el, toți vom fi executați. Se ocupa de confecționarea unor acte de identitate false. Avea o stație de emisie-recepție. Comunica cu inginerul Tănase și cu alte persoane” (Elena Ularu).

După puțin timp Securitatea îl ia în obiectiv pe Alexandru Popovici și pe rudele acestuia. Probabil se produsese trădarea lui Toma Bebi și „apărătorii cuceririlor revoluționare” aflaseră cine sunt cei parașutați în zona Gorjului. Așa se face că securiștii îl chestionează pe bătrânul jandarm dacă a mai primit scrisori de la Mircea. A Popovici le prezintă cărțile poștale ilustrate scrise de Mircea înainte de a pleca în misiune și pe care cei de la Paris le trimiteau la anumite intervale în țară. Auricăi Popovici îi cereau să le arate fotografiile ale lui Mircea (Elena Ularu). Securitatea este în alertă maximă. În Direcția Generală a Securității se înființează o secție specială, secția „Parașutați”, condusă de Neagu Cosma.

Despre prezența lui Mircea Popovici la Vlădueni știa mai mulți săteni. Opinia lor era împărțită. Unii își manifestau simpatia și speranța că vor veni americanii iar Mircea pregătește acest moment. Alții erau indiferenți (Elena Ularu). Securității care au scris despre grupul „Robert” sunt preocupați fie să minimalizeze acțiunile celor parașutați , fie să le amplifice.

Toți urmăresc discreditarea morală a actorilor principali și a celor ce i-au ajutat, insistând pe colaborarea unora sau altora cu ofițerii de securitate. Bodunescu îl prezintă pe Mircea Popovici ca pe un spion foarte activ, aflat în diferite misiuni la fabrica de armament de la Sadu, în Valea Jiului, în anumite zone de frontieră, interesându-se de zonele în care acționează grupuri de rezistență sau de locurile în care s-ar putea desfășura operațiuni de desant aerian. Același „autor” scrie despre intensa activitate radio a celui parașutat.

N. Cosma, îl prezintă ca pe un „prizonier” inactiv înainte de arestare și „colaborator” zelos al Securității după aceea. Șeful secției „Parașutați” din Securitate formulează prima concluzie întrucât pornește de la o premisă falsă, aceea că echipa Tănase-Popovici a abandonat, la parașutare, întregul arsenal logistic cu care erau înzestrați. Neagu afirmă că singura „recuzită” au fost porumbeii prin care cei doi au reușit să-și anunțe șefii de la Paris despre parașutare. A doua concluzie, asupra căreia vom mai reveni, este cusută cu ață albă. Securistul urmărește să-i discrediteze, în cel mai tipic stil kaghebit pe cei doi „trădători de patrie”. El procedează în același mod și cu ceilalți „îngeri veniți din cer”. În ce privește activitatea/inactivitatea lui Mircea Popovici și a lui Alexandru Tănase, credem că Bodunescu este mai aproape de adevăr. Cei care l-au găzduit spun că Mircea nu dormea noaptea, ieșea frecvent în grădină (Elena Ularu), mergea frecvent la tatăl său și la Tănase (Nicolae Ularu, Sever Ularu). A părăsit în mai multe rânduri localitatea, deplasându-se la Tg. Jiu cu mașini de ocazie. Grigore Corlan a fost arestat pentru că l-a dus, fără să știe, în câteva rânduri cu salvarea Sovromului la Tg. Jiu. Abia când a fost anchetat de securitate, G. Corlan a realizat că a transportat un pasager special, întrucât pasagerul respectiv îi plătea de 2-3 ori mai mult decât ceilalți (Grigore Corlan).

Mircea Popovici și Alexandru Tănase au părăsit Vlădueni în primăvara lui 1953, în martie sau în mai (Elena Ularu): „A plecat cu o cisternă la Tg.Jiu. Era îmbrăcat cu un pardesiu, deghizat într-un om de rând” (Elena Ularu). S-a hotărât să plece la București pentru a întreprinde acțiuni hotărâte împotriva comunismului și pentru a pregăti manifestele anticomuniste pe care să le împărtășe participanților la Festivalul internațional al Tineretului. A plecat însoțit de mama sa, Paraschiva Popovici (Sever Ularu). Deși soția lui Mircea, Dia, locuia în București, el și prietenul Tănase s-au adăpostit la sora lui Mircea, Elena Stetin (Sever Ularu, Maria Ularu). Despre activitatea lor la București nu avem informații cu excepția celor consemnate în actul de acuzare la care ne vom referi mai târziu.

De la martorii Nicolae Sever și Elena Ularu, știm că au stabilit câteva legături cu mai vechi cunoștințe, și unul dintre cei întâlniți i-a vândut Securității. Înainte de a ne ocupa de arestarea parașutaților din grupul „Robert” ne oprim puțin asupra trădării lor. Facem precizarea că „defecțiunea” s-a produs, mai întâi, la nivelul serviciilor de spionaj occidentale. Agentul englez Kim Philby a trecut de partea sovieticilor, s-a stabilit la Moscova și a devenit general K.G.B. Înainte de a fugi la Moscova, „spionul” englez a lucrat pentru sovietici, furnizându-le acestora informații esențiale despre activitățile O.P.C. în țările ocupate de către Imperiul Sovietic. S-a formulat și ipoteza că trădarea s-a produs la nivelul organizatorilor români ai acțiunii „parașutați în România vândută”. Înclinăm să-l credem pe Mircea Dimitriu care spune că deși s-au gândit că ar fi putut fi trădători printre ei, până în 1998 nu au descoperit nici unul. Argumentul său că trădarea nu s-a produs acolo este destul de solid: nici un parașutat nu a fost capturat de securitate la locul la care a fost „desantat” și nici îndată după parașutare.

Spuneam mai sus că securiștii au urmărit să-i compromită pe toți cei trimiși în țară de serviciile secrete militare occidentale. Teza este în totalitate falsă și dezvăluie lipsa de caracter și reaua credință a anchetatorilor. Până în acest moment există o certitudine. A trădat Toma Bebi (Nicolae Ularu, Elena Ularu, Sever Ularu). Susținerile martorilor sunt întărite de actul de acuzare și de pedeapsa (3 ani – n.n.) pe care Tribunalul Militar a pronunțat-o împotriva aventurierului Bebi Toma. Deși organizatorul acțiunii „parașutații”, Mircea Dimitriu nu acceptă faptul că cei din echipa „Pascal”, respectiv C. Gigi și Gheorghe Gheorghiu au colaborat cu Securitatea rămâne nedezlegată o mare enigmă: absența celor

doi din boxele tribunalului militar. Dacă Toma Bebi a primit, totuși, 3 ani de pușcărie, Gheorghiu și Gigi au scăpat basma curată. Cu părere de rău în acest caz suntem dispuși să acordăm credit omului securității N. Cosma, care descrie pe larg „excelenta colaborare” a celor doi, care pentru „serviciile lor au fost puși în libertate, li s-au eliberat documentele de expatriați, au fost ajutați să se încadreze în muncă, și-au întemeiat familii, au ieșit la pensie și ... trăiesc și azi”. Pentru Securitate, chestiunea „spionilor parașutați” a fost o grea încercare.

Într-o *Sinteză* asupra modului cum se execută ordinele Ministrului Securității statului nr. 771 și 603, întocmită în iulie 1953 de către Ministerul Securității Statului, sunt evidențiate „lipsuri și abateri grave care au dus în unele cazuri la eșuarea acțiunilor întreprinse pentru prinderea spionilor parașutați și pentru depistarea manifestelor lansate”. Sinteza se referă la lipsa de colaborare dintre miliție și securitate, delăsarea, dezinteresul șefilor posturilor de miliție, neantrenarea ciobanilor, pădurarilor, informatorilor în depistarea „spionilor”, atenția sporită pentru manifeste în detrimentul persoanelor parașutate, superficialitatea controalelor în teren și în locurile aglomerate (ex. gări), lipsa planurilor concrete de acțiune (în special la miliție), raportări mincinoase. Sinteza constată „serioase lipsuri în ce privește supravegherea informativă a rudelor fugarilor și întocmirea evidenței celor fugiți în țările imperialiste”. Și în aceste cazuri cei mai vinovați sunt cei din miliție și în special „șefii de posturi care sunt complet lipsiți de simțul răspunderii, unii dintre ei având în acțiunile întreprinse o activitate direct dușmănoasă”. Ni se par interesante aceste incriminări ale securității. Să fie vorba de o tolerare tacită din partea milițienilor? Să avem de-a face numai cu delăsarea acestora? Este cu puțință să fie vorba de ambele ipoteze. În încheierea Sintezelor se cere șefilor direcțiilor regionale de securitate să ia „măsuri severe de sancționare a celor care, în acțiunile întreprinse împotriva parașutiștilor au dovedit lipsă de răspundere, neexecutând ordinele date”, să analizeze cu șefii raioanelor de securitate și miliție cum s-au aplicat cele două ordine și să controleze aceasta.

În martie 1954, Ministerul Afacerilor Interne, trimite tuturor șefilor direcțiilor regionale M.A.I. o „circulară referitoare la ordinul ministrului de interne pentru intensificarea luptei împotriva agenturii serviciilor de informații occidentale pe teritoriul României.” Această circulară denotă spaima securității față de românii plecați din țară care ar putea reveni pentru a lupta împotriva regimului totalitar comunist. Chiar dacă cei 12 „parașutați” fuseseră condamnați la moarte, securitatea sporește măsurile de supraveghere și de urmărire a tuturor celor care prin trecutul lor erau potențiali „dușmani ai poporului”. Organele de securitate îi consideră pe cei fugiți trădători de patrie iar pe rudele, prietenii și apropiații acestora din țară posibile unelte pentru derularea activităților criminale de subminare dusă împotriva Republicii Populare Române. Este criticată slaba calitate a „muncii operative” și necuprinderea în rândul celor urmăriți a multor „fugari periculoși”. Se exemplifică, inclusiv, cu membrii echipei „Robert”, Mircea Popovici și Constantin Tănase.

Se ordonă tuturor direcțiilor regionale ale M.A.I. să-i descopere și să-i treacă în evidență operativă pe aproape toți cetățenii români, indiferent de naționalitate, aflați în străinătate. Din enumerarea categoriilor de persoane ce intra sub incidența acestei operațiuni rezultă că doar trimișii statului comunist nu fac obiectul descoperirii și trecerii în evidență operativă. Sunt stabilite toate detaliile

tehnice ce țin de această operațiune. Măsuri ferme pentru capturarea persoanelor parașutate și strângerea manifestelor sunt cerute și prin Ordinul Circular din 24 august 1954.

Toate eforturile securității ar fi rămas fără rezultat dacă nu ar fi intervenit trădarea. Așa cum am arătat, Mircea Popovici și Alexandru Tănase s-au stabilit la București în locuința Elenei Stetin. Tănase avea și misiunea de a reorganiza mișcarea legionară din țară. Pentru aceasta și-a căutat un prieten vechi care fusese recrutat de Securitate, încălcând avertismentele date de către cei din Occident în legătură cu persoana respectivă. Arestarea lor de către securitate s-a produs la 10 iunie 1953 (Elena Ularu). Există mai multe versiuni asupra modului cum s-a produs capturarea. Cei doi securiști-scriitori descriu momentul ca într-un roman de capă și spadă dar în mod diferit. La Bodunescu operațiunea Securității se desfășoară pe mai multe planuri și se finalizează cu prinderea „spionilor” din grupul „Robert” și „Jaques”. La Cosma, ingeniozitatea securiștilor îi face să pălească și pe cei mai experimentați agenți F.B.I. Elena Ularu ne prezintă o variantă demnă de a fi crezută. Ea a aflat-o de la Elena Stetin, în timpul detenției. Elena Stetin se pregătea să așeze masa pentru cei doi „oaspeți”. Securiștii au năvălit în casă cu pistoalele mitralieră în poziție de luptă. Popovici și Tănase au avut timp doar să înghită otrava din capsulele pe care le aveau permanent asupra lor. A intervenit echipa medicală care le-a administrat forțat lapte și le-a făcut spălături gastrice, readucându-i la viață. (Elena Ularu). Amândoi au fost bătuți cu puștile și cu pistoalele de către securiști (Elena Ularu). Au fost depuși în arestul securității, întâi la Direcția contraspionaj, pentru „exploatarea lor informativă” și apoi la Cercetări Penale pentru a li se pregăti acuzarea. La capturarea lui Mircea Popovici și a lui Alexandru Tănase au participat, între alții, securiștii: Candea Gheorghe (maior), Ferfelea Ion (căpitan); Hristenco Ioan (maior), propuși de Securitatea „umanizată” de Ceaușescu, pentru recompense în anul 1968.

Ne întoarcem la Vlădueni pentru a ne ocupa și de arestarea celor care-i ajutaseră pe „spioni” după parașutarea lor. Nicolae Ularu își amintește că la arestare, Securitatea a luat măsuri ieșite din comun: „mașinile negre ale Securității erau aliniate până la fabrica de cărămidă, aproape un kilometru. Gospodăria noastră a fost încercuită de securiști înarmați. În casă se aflau soția mea, Aurica, și nora noastră Elena. Eu m-am întors de la lucru pe la ora 1 noaptea. Am presimțit că ceva nu este în regulă de cum am văzut mașinile securității. Cum am deschis ușa am fost prins, legat, lovit cu armele și cu picioarele. M-au bătut bestial și m-au aruncat într-o mașină” (Nicolae Ularu). Despre „venirea” securității Elena Ularu povestește: „În 11 iunie 1953 eram acasă cu soacra mea. Mă dădusem în pat. M-am trezit cu curtea plină de lumină. Curtea era înțesată de milițieni și civili. Mașinile erau în Valea Vladului. Au năvălit în casă. Soacra mea a aruncat pe geam un ceas pe care îl primise de la Mircea și fotografiile cu acesta. Ne-au cerut să ne îmbrăcăm. Ne-au pus cătușele, ochelari negri la ochi și ne-au dus la coloana de mașini. Acolo era un adevărat vacarm, jale, țipete. Eram gravidă în luna a cincea sau a șasea și mi s-a făcut rău. Am fost înviată cu apă. Ne-au despărțit și ne-au aruncat în dubă unde mi s-a făcut iarăși rău” (Elena Ularu). Sever Ularu adaugă: „Toți securiștii care au intrat în casă erau îmbrăcați în salopete. Cei din curte și din grădină erau în salopete sau în civil” (Sever Ularu). În aceeași noapte au mai fost arestați: Alexandru și Rafira Popovici (părinții lui Mircea), Gheorghe și Ioana Popovici, Filimon și Paraschiva Popovici (toți rude cu Mircea Popovici), Aurel și Bibica Corlan

(gazdele lui Alexandru Tănase). Constantin și Constanța Moangă și fiica lor, Viorica Moangă. Aurel Corlan era invalid al războiului din Răsărit (Nicolae Ularu, Sever Ularu).

Dacă despre metodele de anchetă la care a fost supus Mircea Popovici nu avem cunoștință, știm ce au pățit martorii noștri. Anchetele au durat câteva luni, zi și noapte, anchetatorii schimbându-se între ei (Nicolae Ularu). Elena Ularu a fost flancată în dubă de 4 securiști. Îi arătau ceasurile și fotografiile și o întrebau dacă le cunoaște și dacă îl recunoaște pe Mircea. Întrucât nega, au bătut-o până la București și au amenințat-o că acolo „o îngroapă de vie” (Elena Ularu). Elena spune că întrucât era gravidă n-au maltrat-o ca pe ceilalți. Soacra i-a spus că au bătut-o groaznic fiindcă ea îl adăpostise pe Mircea. La anchete îi cereau să le spună ce făcea, ce zicea, cu cine vorbea Mircea Popovici. Și ea a fost anchetată zi și noapte. Nu o lăsau să se așeze pe pat. Din această cauză și a sarcinii i s-au umflat picioarele îngrozitor. Asupra Elenei Ularu s-au făcut cele mai mari presiuni psihice. Securiștii mizau pe faptul că fiind foarte tânără (16 ani) va ceda cu ușurință. Nu s-a mai văzut cu ai săi până la proces. Ea a fost închisă la „Uranus”. De acolo au ridicat-o într-o noapte și au dus-o la ministerul de interne. Spune că în aceeași mașină era și soțul său pe care l-a recunoscut după respirație. În celula de la Interne, mișunau sobolanii. Un bec albastru ardea toată noaptea. Vizeta se ridica la fiecare două minute. Într-o

zi au dus-o sus la Cabinetul ministrului. Îi arătau locuri de tortură, unele adevărate congelatoare. Au dus-o în biroul ministrului și au întrebat-o de ce nu vorbește. În cele din urmă au dus-o la spitalul penitenciarului Văcărești și au închis-o într-o celulă. Au apucat-o durerile facerii. Au dus-o într-o cameră și a născut o fetiță. „M-am întors în celulă cu fetița. Nu puteam să fac nimic pentru ea. După trei zile a venit anchetatorul. Medicul i-a cerut să amâne ancheta. N-a acceptat. În cele din urmă mi-au spus că și dacă nu recunosc soarta îmi este pecetluită, fiindcă procesul a fost pus pe rol” (Elena Ularu). Despre anchetele epuizante, cu schimbarea anchetatorului, amenințările și bătăile permanente vorbește și Sever Ularu. El zăbovește mai mult asupra „vizitei” la Ministerul de Interne. Fusese dus acolo pentru a-l confrunta cu Mircea Popovici: „La interne am stat într-o celulă la subsol cu aer condiționat. În timpul unei anchete un anchetator m-a amenințat că mă împușcă. La confruntarea cu Mircea mi-au dat ochelarii jos. Erau trei anchetatori cu mașini de scris. Mircea era așezat în capătul unei mese. La celălalt capăt m-au așezat pe mine. Mi-au atras atenția să nu vorbesc decât când sunt întrebat. L-am salutat pe Mircea cu noroc unchiule. El mi-a răspuns noroc nepoate. L-au întrebat pe Mircea ce informații obține de la noi. El a răspuns că mă întreba cum este vremea. Anchetatorii insistau să recunoaștem că Mircea se interesa de sonde, de producție, de rezistență. După confruntarea cu Mircea am recunoscut că a stat la noi. Când m-au confruntat cu bunica aceasta mi-a cerut să spun adevărul pentru că domniile noastre vor da drumul acasă, mie și soției fiindcă nu suntem vinovați” (Sever Ularu).

În data de 9 octombrie a început la Tribunalul Militar Teritorial București judecarea Dosarului nr. 2224/ 1953 privindu-i pe : Tănase Alexandru, Popovici Mircea, Golea Ion, Samoilă Ioan, Pop Gavrilă, Tolan Ion – cei șase parașutați de către serviciile militare secrete franco-americane pentru a destabiliza sistemul politic instaurat în România după 1947. Tartler Erich, Dincă Gheorghe, Buda Ion, Corlan Aurel, Inhasz Ioan, Cosma Ion, Popovici Alexandru, Stetin Elena, Vlad Mihail Vasile, cei care le-au oferit găzduire și sprijin cât timp cei șase, dar și alți parașutați care nu au ajuns în instanță (vezi grupul „Pascal” și grupul „Fiii Patriei”) s-au aflat în diferite zone ale țării sau în București. În același dosar este judecat și Toma Bebi!

Completul de Judecată a fost alcătuit din: colonel Râpeanu Grigore (președinte), locotenent colonel Popențiu Gheorghe și locotenent colonel Liță Nicolae (asesori populari militari). Rechizitoriul este prezentat de procurorul militar, colonel Ardeleanu Aurel și poartă numărul 1343 din 3.10.1953. Conținutul rechizitoriului este abracadabrant. Înfierază cu înaltă mânie „uneltirile dușmănoase pe care cercurile agresive ale SUA le pun la cale împotriva poporului nostru și a R.P.R.” ilustrează „lupta

activă pentru destinderea internațională și pentru pace a URSS și a celorlalte țări ale lagărului democrat”, glorifică „opinia publică din lumea întreagă care a salutat și aprobat cu însufletire inițiativele de pace ale URSS” condamnă „forțele care mizează pe război, care văd în politica de pace posibilitatea scăderii uriașelor profituri ale fabricanților de armament” demască „războiul rece și subminarea țărilor democratice de către cercurile agresive” etc. Trecând la cei judecați, numindu-i „trădători de patrie, fugiți peste graniță de teama judecății populare” rechizitoriul îi incriminează pentru că „s-au pus în slujba spionajului american, s-au transformat în spioni și teroriști” pentru a acționa „împotriva guvernelor legale ale unor țări suverane”. Despre S.U.A. se spune că „se străduiesc din răspuțeri să prezinte activitatea subversivă pe care ele o dirijează și finanțează ca pe o așa-zisă mișcare de rezistență iar pe asasinii plătiți și înarmați până în dinți de serviciul de spionaj american drept niște victime nefericite.” Rechizitoriul este inchiuzitorial la adresa politicii externe a SUA. Acuzatorul se întrebă cu indignare „cum se împacă declarația dl. Dulles că SUA nu îndeamnă pe alții la violență cu toate aceste școli de diversiune și spionaj pe care serviciul de informații american le organizează și le conduce în Germania occidentală, Austria, Franța, Grecia, cu avioanele americane care s-au strecurat hoștește, noaptea, în spațiul aerian al țării noastre, cu toate aceste pistoale și grenade, otrăvuri și substanțe explozive pe care le vedeți aici?” Principiul luptei de clasă este stăpânit la perfecție de către acuzator. El spune că „în spatele acestor mercenari fără scrupule (...) stau monopolurile americane, care au stăpânit în trecut petrolul, telefoanele și alte bogății ale țării, stau foștii jefuitori ai poporului român care și-au umplut doldora buzunarele cu aurul strâns din sudoarea și lacrimile muncitorilor și țăranilor români. Cercurile monopoliste agresive din SUA nu s-au împăcat cu faptul că au pierdut dreptul de a jefui România, că poporul român și-a dezdoit spinarea și, alungând de la putere pe moșieri și capitaliști, a devenit un popor liber, singurul și adevăratul stăpân al țării și bogățiilor ei.” Suntem în 1953. În plină aplicare a prevederilor Convenției de armistițiu dintre România și URSS, când grâul, petrolul, aurul, lemnul, toate produsele solului și subsolului erau trimise în țara care ne adusese „libertatea” glorificată de lacheii Cominternului, de tipul acestui procuror militar. Ardeleanu Aurel laudă mai apoi „contribuția activă a oamenilor muncii la descoperirea spionilor și teroriștilor din boxă”, „hotărârea fermă a poporului de a sfărâma uneltirile dușmane, de a apăra independența și suveranitatea de stat” atribute ce-i sunt „scumpe poporului ca ochii din cap”. Victoria regimului asupra „spionilor” arată „atașamentul poporului față de regimul democrat-popular” ca și faptul că „încercările perfide ale dușmanilor republicii nu pot clinti orânduirea de stat democrat-populară, profund ancorată în popor”, pentru că „pământul sfânt al patriei arde sub picioarele dușmanilor”. Cei incriminați sunt numiți „criminali de război, ucigași de profesie, teroriști, incendiatori, escroci, tâlhari” persoane potrivite pentru a deveni „slugile imperialismului american” care pentru a-i recruta au fost supuși unor minuțioase teste în care „au trebuit să demonstreze că au un trecut criminal, condiție de bază pentru a fi investiți cu încrederea Washingtonului.”

În continuare actul de acuzare se referă la instrucția pe care cei din boxele acuzării au primit-o pentru a „lupta împotriva independenței noastre naționale, împotriva libertăților democrat-populare”. Perorația acuzatorului atinge culmea ridicolului și a cinismului, în egală măsură, atunci când se referă la finanțarea acțiunii „parașutații în România”: „În timp ce alocațiile din bugetul SUA pentru învățământ au fost reduse la minimum, milioane de copii americani fiind lipsiți de posibilitatea de a se instrui, pentru școlile de spionaj sunt cheltuite milioane de dolari”.

Trecând în revistă obiectele de inventar aflate în dotarea „spionilor” procurorul militar se referă și la temutele manifeste anticomuniste pe care le numește în mai multe rânduri „diferite fițuici pline de cele mai murdare calomnii împotriva poporului nostru”. Urmează arhicunoscutele calificative de „bandiți, fasciști, sabotori, teroriști” atribuite fiecăruia dintre cei aflați în boxa tribunalului. Aceleași acuze sunt formulate și cu privire la cei care i-au gazduit sau i-au ajutat într-un fel pe cei parașutați. Popovici Alexandru, tatăl lui Mircea este declarat „vinovat de faptul că a gazduit pe spionii parașutați, organizându-le întâlniri secrete și acordându-le sprijin pentru stabilirea legăturii prin corespondență

cifrată cu centrul de spionaj american de la Paris, pentru transmiterea informațiilor de spionaj; informațiile sale au fost îndreptate spre suprimarea independenței statului nostru.” Corlan Aurel „se face vinovat de faptul că a stabilit legătura cu spionii parașutați, găzduindu-i și îndeplinindu-le misiunile lor criminale de culegere de informații cu caracter de spionaj, acționând prin aceasta în scopul suprimării independenței statului nostru”. Stetin Elena este incriminată întrucât „se face vinovată că s-a încadrat în mod activ în activitatea de spionaj a parașutaților cărora le-a procurat acte de identitate false, a organizat adăpostirea spionilor și legătura cu alte elemente criminale, în scopul suprimării independenței statului nostru”.

Ion Samoilă

Procurorul militar propune tribunalului condamnarea la moarte, pentru crima de trădare de patrie, prevăzută în articolul 184 din Codul Penal coroborat cu articolul 1 litera a și articolul 4 din Decretul 199/1950 pentru următorii acuzați: Tănase Alexandru, Popovici Mircea, Golea Ioan, Samoilă Ioan, Pop Gavrilă, Tolan Ion. Tot pedeapsa cu moartea, dar pentru complicitate la crima de trădare de patrie, prevăzute de art. 121 și 184 Cod penal și art. 1 lit. a și art. 6 Decretul 199/1950 se solicită și pentru: Tartler Erich, Vlad Mihai Vasile, Dincă Gheorghe, Buda Ion, Corlan Aurel, Iuhasz Ioan, Cosma Ioan. Tribunalul îi condamnă pe toți la moarte și dispune confiscarea totală a averii personale. Stetin Elena este condamnată la 25 de ani temniță grea, beneficiind de circumstanțe atenuante, fiind rudă de gradul I cu acuzatul Mircea Popovici. I se aplică și pedeapsa confiscării totale a averii. Elena Stetin a murit în închisoare (Elena Ularu, Sever Ularu, Nicolae Ularu). De același tip de circumstanțe a beneficiat și Alexandru Popovici, tatăl lui Mircea. El a fost condamnat în baza articolelor 121, 123,

184 Cod Penal coroborate cu articolele 1, litera a, art. 4,6,7 din Decretul 199/1950, la 20 ani temniță grea și confiscarea totală a averii personale. Și Alexandru Popovici a murit în închisoare (Nicolae Ularu, Elena Ularu). Singurul pentru care procurorul militar a cerut o pedeapsă simbolică întrucât „odată ajuns pe teritoriul țării [...] s-a predat imediat autorităților de stat [...] făcând mărturisiri cu privire la mârșăvia măsurilor ce trebuiau întreprinse împotriva patriei noastre”, a fost Toma Bebi. Pentru că i-a trădat pe ceilalți parașutați, Toma Bebi a primit doar trei ani închisoare (Elena Ularu, Nicolae Ularu, Sever Ularu). În cazul acestuia a acționat justiția divină. A murit, de cancer, în timpul detenției.

Condamnarea la moarte a celor 13 judecați în procesul parașutaților în România vândută, coroborată cu sancțiunea aplicată lui Toma Bebi și scăparea „printre degete” a celor din grupul „Pascal” îi absolvă pe martirii parașutați la moarte sigură de orice complicitate cu poliția politică comunistă, împrăștiind orice urmă de îndoială cu privire la caracterul și moralitatea lor. Tirania comunistă, prin diabolica securitate a încercat să le pângărească memoria și după ce i-a executat. Din păcate a și reușit, în mare măsură și pentru multă vreme.

Sentințele de condamnare au fost date și citite în ședință publică în 12 octombrie 1953 și au fost primite cu „satisfacție de numerosul public prezent în sala de judecată”.

Procesul unor spioni și terorist parașutați de serviciul de spionaj american

In cursul zilei de Sâmbătă s-a continuat în sala Tribunalului Militar Teritorial București, dezbaterile procesului unor spioni și teroristi parașutați de serviciul de spionaj american, cu scopul de a desfășura acțiuni de sabotaj, terorism și alte forme de activitate abuzivă în R. P. R.

După ce în cursul zilei de Vineri au fost luate în considerare acuzațiile Tănase Alexandru, Popovici Mircea, Golea Ion, Samuil Ion, Pop Gheorghe, Beld Tomaz și Tolcan Ion, Sâmbătă dimineața au fost începute în continuare acuzațiile Tarlier Erich, Vlad

Mihail Vasile, Buda Ion, Dinca Gheorghe, Corlan Aurel, Popovici Alexandru, Stefin Elena, Juhass Ion și Cosma Ion.

Toți acuzații și-au recunoscut activitatea criminală dină în sfera serviciului de spionaj american, pe teritoriul țării noastre.

În sesiunea de Sâmbătă după amiază a început audierea marilor. Au fost citiți martorii Olevu Sever, Popovici Didina, Nicolaeu Ansel, Muscau Maria, Bujan Ion, Golea Nadeia, Sâmbăta Ion, Buda Ion și Mihail Vasile.

Dezbaterile procesului continuă astăzi. (Agerpres).

Interogatoriul acuzatului Popovici Mircea

PRESEDINTELE: Ce activitate politica ai avut înainte de război?

ACUZATUL: În 1937, fiind elev în clasa V-a de liceu am intrat în organizația legionară „Frâna de cruci”.

PRESEDINTELE: Ai fost condamnat?

ACUZATUL: Am fost condamnat în 1931 pentru participarea la rebeliune.

PRESEDINTELE: După ce ai executat pedeapsa, ce ai făcut?

ACUZATUL: Am activat într'un club al Facultății de Drept.

Acuzatul descrie în continuare felul în care, fiind trimis pe frontul austriac, a dezerat în Decembrie 1914 trecând de partea trupelor rusești. M'am încadrat în armata rusă la Viena — a spus acuzatul. În 1918 am trecut în Franța cu ajutorul unui organizații legionare, creată pentru a înlesni trecerea peste frontiera de comarță de Tănase Alexandru.

PRESEDINTELE: Cum și prin ce împrejurări ai intrat în contact cu elementele legionare din Paris?

ACUZATUL: La Paris m'am prezentat la birourile școlilor unde era un cazăcarea Mircea Popa, un legionar. El a declarat că mă cunoștie și a semnalat pentru a putea obține viza de prelungire a șederii mele în Franța.

Răspunzând la întrebările președintelui, acuzatul relatează următoarele fapte în care a fost recrutat în serviciul de spionaj american și cum a fost instruit la centrul de spionaj din Andilly, la 30 km. de Paris și în țara noastră în Germania occidentală, de unde a plecat în Franța la Longjumeau, întâlnându-l acolo cu Tănase și alți legionari.

posibil să ajungem neobservați până în Franța.

PRESEDINTELE: Și dacă totuși erați observați?

ACUZATUL: Dacă eram observați sau arestati atunci scriam o scrisoare în Franța sau făceam în așa fel ca pezentă noastră să fie cunoscută de ambasadă americană sau de autoritățile americane, prin parola pe care Vidal ne-a comunicat-o înainte de plecarea noastră în Grecia.

PRESEDINTELE: După pregătirea misiunii ce ai făcut?

ACUZATUL: Am fost dotat cu materialul necesar la Longjumeau, adică cu două aparate de radio emițător și receptor, cu două pistoale 7,65, mi s'a arătat planurile de lucru, cărțile; am primit 3 pași de înnoț pentru a putea trece Dunărea în cazul unei rețineri spre frontiera jugoslavă; hantene pentru semnalizare și bagajul nostru personal.

PRESEDINTELE: Cu ce fel de avion ai plecat?

ACUZATUL: Un avion trimotor camuflat. El avusese la început inscripțiunile americane.

La întrebările președintelui, acuzatul a relatat felul în care a fost instruit de Vidal și de un alt agent al serviciului de spionaj american dela Alona, și parașutat pe teritoriul R.P.R. El a arătat documente cu materialul pe care l-au avut asupra lor l-au început la pământ.

PRESEDINTELE: Unde este acest material?

ACUZATUL: A fost găsit de organele Securității.

PRESEDINTELE: Este alic?

ACUZATUL: Da. Recunosc parașutele camuflate; au fost ale noastre. Recunosc comunicatoarele cu care am lucrat în câmp, pistoale-mitrăliere cu încarcătoare și pistoale Mauser, un generator electric.

Relatând cu amănunțime activitatea desfășurată după parașutare, Popovici confirmă ocaziile amenziale Tănase împreună cu care a fost parașutat.

PROCURORUL: Ce aranjamente ai avut cu tatăl dumitale în vederea contactării altor spioni parașutați?

ACUZATUL: Înainte de plecarea la București l'am spus tatălui meu că probabil vom fi citați de alți parașuțiți. l'am spus că dacă se prezintă cineva cu un cadavru înmormântat din țara noastră sau cu un cadavru „provocează” să fie recunoscut și să fim anunțați acolo unde trebuia să ne găsim o gazdă.

În continuare, acuzatul a vorbit despre activitatea sa criminală la București cu sprijinul acuzatului Elena Stefin și alor legațari.

Interogatoriul acuzatului Tănase Alexandru

PRESEDINTELE: Din ce organizație politica ai făcut parte înainte de război?

ACUZATUL: Din 1906 am făcut parte din mișcarea legionară și în 1931 am intrat parte în rebeliune, fapt pentru care am fost condamnat la 5 ani detențiune simplă.

PRESEDINTELE: În ce împrejurări ai fugit din țară?

ACUZATUL: După 23 August 1944 a sosit în Timișoara un curier de comanda-mișcării legionare din Jugoslavia, care a prezentat o scrisoare pentru călătorie în țară. Un singur legionar să treacă în Jugoslavia. Prin sepoterție 1944 am plecat la Kladna, în Danabul jugoslav. Apoi am plecat la Belgrad și ulterior cu un subodier român din serviciul de informații din România apropiere a frontului la Budapesta și Viena.

PRESEDINTELE: Ce ai făcut la Viena?

ACUZATUL: La Viena am fost prezentat lui Herta Sima, care mi-a spus că vom pleca în armată, între unitate care s'a format în cadrul armatei germane. M'am înrolat. Am plecat într-o cămară unde se făcea recrutarea, am fost găsit apoi pentru armată și am plecat în Kanabita în Austria, unde era creșterea armatei.

PRESEDINTELE: Ce activitate ai desfășurat în această formație legionară din armata germană?

ACUZATUL: Unitatea a fost trimisă la Söldwag pe Oder în 1943. Din noiembrie 1944 și până la captivitate am fost și eu pe front împotriva Unității Sovietice, împotriva Unității Sovietice care lupta contra Germaniei.

La întrebările președintelui, acuzatul relatează în continuare împrejurările în care a fost luat prizonier de sovietici, care l-au ținut prizonier de război, care l-au eliberat, felul în care a evadat din lagăru de prizonieri și s'a stabilit într'un lagăr de operare strănutate din Hainover, guvernul de DNRA.

PRESEDINTELE: Ce ai făcut după aceea?

ACUZATUL: În lagăru a sosit Dumitru Mircea, un legionar, fapt din țară. El mi-a încredințat comanda legiunilor din zona engleză. Drept mișcare avam mai întâi două camioane asupra altor legiunilor din zona, apoi organizare a grupării din Ulster. Am primit dispoziția de a organiza în comitate pe românii țării aliați în zona engleză. După ce am lucrat puțin de spionaj, am avut misiunea de a realiza dispoziția din diferite regiuni și am avut contact cu legionarii.

PRESEDINTELE: De ce ai fost înrolat în armata germană?

ACUZATUL: La sfârșitul anului 1943 sau începutul anului 1944 mi s'a spus că s'a găsit posibilitatea de a trimite în țară o grupă de pregătire pentru mișcarea în țară. S'a prezentat ca fiind vorba de un avion al cărui motor de rezervă de spionaj american fusese înlocuit cu motorul de spionaj sovietic și care avea în vedere să

unul din cele trei era armat, îl scobeam alara pe canalul de scurgere. În cazul în care ar fi putut trece dincolo, el se prezentat autorizații și logovărie și ceream să fie ducă la comanda american. Dacă n'avea gazdă și eu știam, îl făceam răz de gardă.

PRESEDINTELE: Ai spus că te-ai văzut cu Herta Sima înainte de plecarea. Cu ce scop?

ACUZATUL: Am fost ultimile recomandări pe care mi le-a făcut în legătură cu plecarea mea în țară. Mi-a spus să fiu precaut, securitatea din România este destina de periculoasă.

La întrebările președintelui, acuzatul a arătat amănunțit călătoria făcută prin Franța, Germania, până la Alena înainte de a fi parașutat pe teritoriul R. P. R. Iapoi că până la Stuttgart au fost înrolat în avion de instrucție de parașuțiți. Caracterul, iar în Stuttgart au fost reținuți de V.H.A., care l-a condus până la Alena și a rămas cu el acolo până la plecarea în R.P.R.

PROCURORUL: Unde și în ce împrejurări cu materialul necesar în vederea misiunii?

ACUZATUL: Am avut o parte de material din Franța. La Alena am primit o altă parte. În Germania am primit porumbii călătoriei care trebuia să dau primului știrii deli noi.

PROCURORUL: În afară de porumbii, cu ce ai fost înrolat?

ACUZATUL: Am fost înrolat cu două aparate de emițător și receptor, unul la priză și cu acumulator, iar unul cu generator. Am avut două pistoale mitraliere, două pistoale mici Mauser de 7,65, cărțile, circa 300 sau 250, pentru pistoalele mitraliere și circa 100 pentru pistoalele mici. Am avut hantene, două logovărie, două lopeți speciale, două cutii, două logovărie, un cilindru care determina pierderea mișcării în câmb, două tonajului și coșoaci. Am avut cele lăz, cele două zădări de acie în avioane. Am avut și cărțile de bază în posesia. Am avut și cărțile de bază în posesia. Am avut și cărțile de bază în posesia. Am avut și cărțile de bază în posesia.

PROCURORUL: Ce ai făcut după ce ai fost parașutat?

ACUZATUL: Era un avion american special construit pentru parașutare.

PRESEDINTELE: Ce ai făcut după ce ai fost parașutat?

ACUZATUL: După ce am ajuns la pământ, împreună cu Popovici Mircea am adăptat logovărie și ne-am îngropat în pământ.

Acuzatul a relatat amănunțit cum s'a vădit și că din aceeași cauză au fost nevoiți să plece din țară după din locul respectiv.

În continuare, acuzatul a descris cum a lucrat legătură cu serviciul de spionaj american din Paris în vederea de spionaj ame-

ric și să ne informăm asupra situației din țară. Apoi trebuia să căutăm terenul de parașutare, să le raportăm și să primim un sau două din echipaj de spioni logovărie. După ce vom fi primit aceste echipaje, aveam misiunea de a le soala din zona de parașutare, a le adăposti și a le duce la prima gară apropiată, a le da informațiile necesare, economice și politice.

PROCURORUL: În ce calitate v'a dat Herta Sima aceste misiuni?

ACUZATUL: El lucra cu serviciul de spionaj american.

PROCURORUL: După ce ai făcut pregătirile și soala cine v'a înrolat, cine v'a dat materialele și bani?

ACUZATUL: În anume Johnny agent al serviciului de spionaj american. Soala era un patronul de serviciu de spionaj american. Acelea erau dotat cu bani, echipament, aparate. Soala franceze de spionaj erau o masă a serviciului de spionaj american.

PRESEDINTELE: Ce instrucții ai primit?

ACUZATUL: Am plecat, la un centru de instrucție cu parașuta, la 40—50 km. de Paris. Erau niște baraci în stânga, iar în dreapta terenul de instrucție. Era un scopoc, de circa 50—60 m. lungime. La centru erau niște mese cu o parașută, iar în stânga o extrădit înaltă de 75 cm. La un capăt era o ușa care reprezenta ușa avionului, iar sus un cablu. De act am făcut exerciții de sărit. Apoi, eu-am aruncat pe niște sămăni și ulterior într'un arc de 15—25 m. pe un trapez, unde am fost legați cu curele. Trapezul continua cu un cablu, cu o sferă și am sărit și de acolo. După aceste pregătiri am fost la aeroport, unde am sărit de 3 ori din avion cu parașuta și am făcut trageri la tîntă, cu tragere automată.

PRESEDINTELE: Iți aduci aminte ce fel de avion era?

ACUZATUL: Era un avion cu două motoare de tip „Douglas”.

În continuare, acuzatul a descris pe larg codul convențional stabilit pentru întințirea coșoacilor destinate serviciului de spionaj american.

PRESEDINTELE: După ce ai fost instruit ce s'a întâmplat?

Interogatoriul acuzatului Golea Ion

La întrebările președintelui, acuzatul arată împrejurările în care a fugit din țară și a ajuns în Austria la Wagners, unde a dat informații economice, politice și militare serviciului de spionaj englez.

PRESEDINTELE: Ce ai făcut după aceea?

ACUZATUL: M'am dus la câmbal legiunilor din Salzburg.

PROCURORUL: Cine întreprindea activități în legătură cu?

ACUZATUL: Acest câmbal era întreținut de biserică catolică. Când am ajuns la câmbal, am fost prezentat agentului serviciului de spionaj american. Acolo am fost ocazată și timpul de trei zile am dat informații din țară, fapt pentru care am primit 150 de shillingi.

Acuzatul relatează felul cum a fost recrutat în serviciul american de spionaj, plecând apoi la München. Acolo am fost creșterea de un american Lorenz și de francezii Wagner și Gasta. Am fost trecut printr-o mașină pe care ei o numeau „mașina de mișcări”. Mi s'au pus o serie de întrebări la care trebuia să răspund cu „da” și „nu”. Mașina întreținea pe o bandă de hârtie rezultatele și

la fel de a repara aparatul. Vlad Vasile mi-a promis că va încerca să repara cutia de alimentare a aparatului.

PRESEDINTELE: Cine este Vlad Vasile?

ACUZATUL: Un legionar, pe care l'am întâlnit la Gravel Stălin și cărui l'am spus că am fost parașutat.

La întrebările președintelui, acuzatul a relatat că încercarea lui Vlad de a repara cutia de alimentare n'a reușit și că a dat-o lui Dinca pentru a fi reparată. Deasemenea, acuzatul relatează cum s'a prezentat cu spionajul lui Vlad, să se întoarcă la stră-

Interogatoriul acuzatului Golea Ion

PRESEDINTELE: În ce constată activitatea legionară pe care ai dus-o înainte de a fugi din țară?

ACUZATUL: Am lucrat în mișcarea legionară în anul 1940. În Ianuarie 1941 am intrat în organizația legionară și în aceeași vreme am organizat un loc de refugiu pentru evadările elemente armate și în aceeași vreme am organizat un loc de refugiu pentru parașuțiți și alimente, atât pentru locuție.

La întrebările președintelui, acuzatul a relatat felul în care a trecut frontiera spre Jugoslavia în anul 1938 și cum a amănunțit

Interogatoriul acuzatului Golea Ion

PRESEDINTELE: În ce constată activitatea legionară pe care ai dus-o înainte de a fugi din țară?

ACUZATUL: Am lucrat în mișcarea legionară în anul 1940. În Ianuarie 1941 am intrat în organizația legionară și în aceeași vreme am organizat un loc de refugiu pentru evadările elemente armate și în aceeași vreme am organizat un loc de refugiu pentru parașuțiți și alimente, atât pentru locuție.

La întrebările președintelui, acuzatul a relatat felul în care a trecut frontiera spre Jugoslavia în anul 1938 și cum a amănunțit

Procesul spionilor parașutați de spionajul american

In sala de judecată

— Să fie introdus acuzatul Tănase Alexandru!

Pentru câteva clipe, în sala plină până la refuz, în care Tribunalul Militar Teritorial București judecă procesul spionilor parașutați de spionajul american, se așterne liniștea. Oamenii muncii aflați în sală își îndreaptă privirile fulgerând de mânie spre ușa din spatele boxei acuzatilor...

Rând pe rând sunt introduși în boxă, la interogatoriu, spionii și teroriștii, care au uneltit să vândă pe dolari independența și suveranitatea, libertatea și sângele poporului nostru.

Unul după altul, „selecționații” spionajului american dezvăluie în fața tribunalului și a publicului din sală crimele monstruoase pe care le-au săvârșit împotriva patriei noastre, executând instrucțiunile primite de peste granița de la acela care l-au dotat cu arme, otravă și acte false și l-au parașutat, la adăpostul nopții, pe teritoriul R.P.R. Interogatoriul acuzatilor a scos la iveală cu toată limpezimea chipul hâd al acestora — de vânzători de țară, de josnici trădători al poporului, de dușmanii feroci ai păcii și democrației.

Tănase Alexandru e fiul unui chilabur, fost plutonier de jandarmi. În anul când Hitler era înscăunat la putere în Germania, Tănase a devenit legionar. Mai târziu, a participat la rebeliunea legionară, fapt pentru care a fost condamnat la 5 ani închisoare. Asemeni lui Tănase, majoritatea celor interogați arată că au un trecut similar. Ei și-au făcut ucenicia în ticăloasa organizație fascistă „Garda de fier”, pepinieră de schingiuitori, incendiatori și trădători de profesie, creată și finanțată de jefuitorii și esuritorii de odinioară ai poporului nostru și folosită împotriva clasei muncitoare și a poporului. Intruchipând tot ce era mai josnic și bestial în regimul burghezo-moșteresc, legionarii au săvârșit crime și masacre de o cruzime de nedescris. Halta legionară s'a dovedit totodată o agenție plătită de spioni și trădători în slujba Gestapoului, care o instrua pentru a sparge grevele muncitorești, a organiza pogromuri și a deschide coteștii hitleriști granița pentru înrobirea țării și poporului nostru.

Spionii Tănase Alexandru, Mircea Po-

stăpan, începând cu căpeteniile lor — Horia Sima, Borobaru Traian, Dumitriu Mircea etc. — toți acești trădători, aceluși până mai ieri pe lângă Gestapo, au fost preluați de spionajul american. Trecutul lor sângeros a constituit pentru cercurile agresive din S.U.A. o recomandare suficientă. Întrebat de procuror pentru ce forțele agresive l-au ales tocmai pe legionarii pentru îndeplinirea planurilor lor, spionul Tănase Alexandru a răspuns cu cinism: „Sunt siguri că legionarii prezintă mai multă încredere în această privință”.

Spionii și teroriștii aflați în boxă — atât cei parașutați cât și cei câștigați complicei recrutați din interior — reprezintă o colecție a celor mai mărgavi dușmani ai poporului; ei intruchipează nu numai ferocitatea criminalului setos de sânge, dar și putreziciunea morală a trădătorului, gata oricând să-și vândă țara, să ridice mâna înarmată împotriva poporului, pentru o pungă cu arginți.

Metode criminale — scopuri criminale

Corpurile delictu expuse pe peretele din fața boxei, ca și mărturiile acuzatilor, nu lasă nicio umbră de îndoielă asupra metodelor folosite și a scopurilor urmărite de dușmanii patriei noastre. Totul — de la pistoalele-mitraliera și până la tuburile cu otravă — arată că, în acțiunea de subînare dusă împotriva țării noastre și împotriva păcii, aceștia nu se dau înlături de la nimic. După cum arată cu lux de amănunte acuzatii interogați, serviciile de spionaj imperialiste, înainte de a-l parașuta pe teritoriul R.P.R., l-au instruit îndelung în școli speciale, l-au învățat să spioneze, să saboteze și să ucidă.

Urmărind mersul procesului, oamenii muncii din țara noastră își pot da seama cât se poate de bine de caracterul mincinos și demagogic al declarațiilor cu privire la pretinsa dorință de „pace” și „destindere” făcute de unele personalități oficiale din S.U.A. Faptele le demască vorbele.

Interogatoriul luat lui Tănase Alexandru este edificator în privința scopurilor urmărite de patronii spionilor din boxă. Referindu-se la spusele acuzatului, în le-

Acuzatul: Acesta pregătire sunt îndreptate contra Uniunii și a celorlalte țări din Răsărit.

Așa arată „dorința de pace” tinerilor” a cercurilor influente.

Interogatoriile au demascat una din metodele folosite de cercurile agresive din S.U.A., care de a calomnia țara noastră parașutat Golea Ioan a arătat August a acestui an, cu complicitatea Dincă, a întocmit și a încercat să-lucirească cu conștință dușmanii regimului nostru. Punând la lucru tocmai în perioada Festivalului pagandă americană a încercat să-și amputeze pentru o oaspete străină asupra realității noastre. Și ce dovedește pe lângă fabricanții ai celor ce sunt o epă și un pământ cu revărsă calomniile împotriva la microfoanele diferitelor cercurilor agresive.

Interogatoriile luate nouă întreg mersul procesului, ar dovedește dușmanilor poporului pățința pe care o au ei de aceste dorințe este o distanță.

Consimțind să accepte mîștrii primite dela serviciul de spionaj, trădătorii din boxă au făcut socoteala că, odată parașutați pe teritoriul R.P.R., vor găsi aici mîștrii ostile regimului care să să-l ocrotească la nevoie. S'au amănit acești trădători de întrebare pusă de președintele de judecată, spionul Pop Gavril... „Am observat până la urmă nu era cu noi, am constatat nu sunt așa după cum ni s'a spus după cum spun posturile de scriu zărele de acolo. Am poporul nu vrea să ne primească tubeste”.

Poporul nostru nu numai că asemenea lepădături, dar el ura cea mai aprinsă împotriva acelor care l-au trimis să-și trădeze țara noastră pașnică. Așa cum s'a spus, prilejul areștării acestor spioni și prilejul activității organelor de spionaj noastre populare.

Scânteaia Tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX Seria II-a Nr. 1392

4 PAGINI — 20 BANI

Marti 13 Octombrie 1953

Pământul scump al Patriei nu-i rabdă pe spioni și trădători!

Oamenii muncii din țara noastră au aflat cu adâncă satisfacție dreapta sentință dată de Tribunalul Militar în procesul unor spioni și teroriști parașutați de serviciul de spionaj american pe teritoriul Republicii noastre Populare.

În timp ce harnicul nostru popor muncitor se află angajat în activitatea sa pașnică pentru făurirea fericii și bunele stări a celor ce muncesc, ridicând uzine și blocuri muncitorești, construind creșe și școli pentru copii, o șleahă de josnici tâlhari, nelegății cu nimic de pământul sfânt al patriei pe care s'au născut, au fost strecurați hojește la adăpostul întunericului pe teritoriul R.P.R., de către serviciul de spionaj american în vederea desfășurării unei activități de spionaj, diversiune și sabotaj.

Această murdară acțiune a spionajului imperialist, menită să lovească în intere-

lumea. Declarațiile făcute în decursul procesului de spioni și teroriști parașutați de către serviciul de spionaj american, desvăluite în toată înțelesul lor, monstruoasele planuri ale cercurilor imperialiste de a porni un nou război. Întrebat de președintele completului de judecată, împotriva căruia se pregătește un nou război, acuzatul Tănase Alexandru a mărturisit că: „Aceste pregătiri de război sunt îndreptate contra Uniunii Sovietice și celorlalte țări din răsărit”. Astfel, a reeșit din dezbaterile procesului că trădătorii de patrie din boxă sunt unele slugarnice ale ațățătorilor la război.

Instruți în școlile crimei, diversiunii și trădării de patrie, dela Andilly, Isny, Lindau, spionii și vânzătorii de patrie parașutați pe teritoriul țării noastre s'au exersat acolo în trageri la țintă, în acte de diversiune și sabotaj.

Înainte de a fi parașutați pe teritoriul

Niciun t

*

Bucuria unei munci ro

Antrenaj în întrecere socialistă și metodele de lucru ale stahanoviștilor, tinerii din brigada utemistă de stahanoviștii Tutuianu Constantin, linia segmenti, secția mecanică de Roman, obțin însemnate realizări pentru îndeplinirea sarcinilor de au reușit să depășească programul de producție pe luna August cu 133 la în primele 22 zile ale lunii Septembrie l-au depășit cu 100 la sută.

Luptând pentru un regim sever nominal prin folosirea rațională a lor, tinerii din această brigadă au făcut economii de materiale în valoare de 1.500 lei. O preocupare de seamă a tinerii stahanoviști din brigada Tutuianu este să îmbunătățească condițiile de muncă și să

După pronunțarea sentinței cei condamnați înaintează recurs la Tribunalul Militar pentru Unitățile Ministerului de Interne. La 24 octombrie 1953 respectiva instanță pronunță Decizia nr. 1092, respinge recursul pentru toți condamnații și sentința de condamnare la moarte rămâne definitivă.

DOSAR ÎNTOCMIT DE:		CATEGORIA PENALĂ <i>CR</i>	Nr. MATRICOL	CONDAMNAT		MATRICOLAT ÎN ZIUA DE:	
PENTENCIBIL <i>plava</i>		FIȘA MATRICOLA PENALĂ		No. matricol în instanța de judecată		Conștient, redacții, grațieri, amnistii, comutații și clemențe	
LOCU ȘI DATA TRANSFERĂRII		Numele <i>IUHASZ</i> prenumele <i>IOAN</i>		No. matricol în instanța de judecată		Data	
		Născut în anul <i>1933</i> luna <i>dec.</i> ziua <i>17</i>		Data intrării în detenție		Data	
		comuna <i>FR</i> raionul <i>Carei, județ Bacău</i>		Data intrării în detenție		Data	
		fiul <i>lui</i> <i>VASILE</i> și al <i>FRANZ</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Domiciliul în com. <i>Satala</i> strada nr. <i>4</i> raionul <i>regiunea</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Ocupația la data arestării <i>lucr.</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Ocupația în trecut <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Ultimul loc de muncă <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Localitatea <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Averea la data arestării <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Averea în trecut <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Ocupația părinților în prezent <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Ocupația părinților în trecut <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Originea socială <i>categ. socială</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Școli <i>specialitatea</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Cetățenia <i>naționalitatea</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Starea civilă <i>numele soț</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Copii: băieți <i>foți</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Aparținerea politică la data arest. <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Aparținerea politică în trecut <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Serviciul militar: cteg. <i>-</i> gradul <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
		Unitatea cărui aparține <i>-</i>		Data intrării în detenție		Data	
ANTECEDENTE PENALE				DESCRIEREA PE SCURT A ÎMPĂRII:			
Senzibilitate deosebită la suferință		Arestat de: <i>13.08.1953</i>		Descrierea pe scurt a împării:		Data	
La data de:		Comandant, (semnătură)		Descrierea pe scurt a împării:		Data	
Depeșă cu: <i>Pres. Casa</i> la data:		Șef Gr. evidență		Descrierea pe scurt a împării:		Data	
				OBSERVAȚII			
				Prezent pe baza mandat de arestare nr. _____ din _____ an _____ (pentru faptul de) _____ art. _____ descrierea pe scurt _____ trimis în judecată la data de: _____ cu număr _____			
				Trecuți la condamnări în ziua de: _____ cu număr _____			
				IEȘIRI PROVIZORII			
				Eliberat de:		Reprins:	
				Eliberat de:		Reprins:	
				Eliberat de:		Reprins:	
				Eliberat de:		Reprins:	
				Eliberat la data de:		Prins din nou:	
				IEȘIRE DEFINITIVĂ <i>31.8.1953</i> a fost <i>17</i>			
				<i>Decretul a fost înregistrat la sf.</i>			
				<i>nr. 82 = 58/23 dec. 1954</i>			

În aceeași zi (24 octombrie) condamnații formulează cereri adresate Prezidiului R.P.R., solicitând înlănzirea pedepsei. Așa de exemplu, Mircea Popovici, a cărui cerere am lecturat-o, solicită „comutarea pedepsei în muncă silnică pe viață”. Probabil toți condamnații la moarte au cerut aceeași clemență. Toate cererile sunt preluate de către Direcția Tribunalului Militar din Ministerul Justiției care înaintează un raport centralizat Serviciului Grațieri de la Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R. Adresa-raport poartă numărul Z.O. 4015 din 26 octombrie 1953. Surprinzător, centralizatorul cuprinde doar 12 nume. Lipsește cel al lui Vlad Mihai Vasile. Să fi fost singurul care a considerat că este de prisos să ceară clemență de la stăpânii celor care îl condamnaseră la moarte? Să fie o neglijență a celor care au întocmit raportul? În actualul stadiu al cercetării nu se poate formula un răspuns corect. Prezidiul Marii Adunări Naționale dă verdictul în 27 octombrie 1953. Sub semnăturile celebrilor „conducători” ai statului de democrație populară, semnături din care se distinge cu claritate cea a lui Mihail Sadoveanu pe înscrisul trimis de Direcția Tribunalului Militar, se pune următoarea rezoluție: „Se respinge. Nu se încadrează în Decretul 155/1953”. La 3 zile de la respingerea cererilor de

comutare a pedepselor, adică în noaptea de 31 oct./1 noiembrie 1953, la Jilava , cei treisprezece condamnați la moarte au fost executați prin împușcare. Au fost împușcați: 2 ingineri, 3 studenți, 2 țărani, 3 muncitori, un medic, un jurist și un elev. Apartenența lor politică era următoarea: 7 legionari, 5 neîncadrați politic și un membru UTC, din 1948. În privința averii condamnaților facem următoarele precizări: 10 nu au nici o avere personală, unul posedă 1,60 ha teren arabil și una casă de locuit, unul are 0,50 ha teren arabil, unul 0,28 ha teren arabil și una casă de locuit. Toți sunt foarte tineri. Cel mai în vârstă are, la momentul execuției, 38 de ani, iar cel mai tânăr 20 de ani.

Condamnarea la moarte și execuția celor 13 luptători împotriva dictaturii comuniste a avut un larg ecou internațional. Mai multe publicații și posturi de radio din Occident au descris pe larg procesul, au comentat sentința de condamnare la moarte și executarea acesteia prin împușcare. Deși nu toți condamnații au făcut parte din mișcarea legionară, această organizație politică acordă o foarte mare atenție martiriului tinerilor care s-au sacrificat în speranța că vor împiedica aservirea totală a României de către U.R.S.S.

**Primii romani care au colaborat cu fortele NATO au fost membri ai Miscarii Legionare
Au platit cu viata pentru daruirea lor fata de tara**

Cei 13 legionari parasutati de CIA, dintre primii 100 de voluntari ai Miscarii Legionare din exil, ca urmare a tradatorilor KGB din sanul MI6, judecati, condamnati la moarte si executati de S.U.A. bolsevica în noaptea de 31 octombrie - 1 noiembrie 1953, la inchisoarea Jilava

Alexandru (Ică) Tănase

Dr. Ion Golea

Ion Samoilă,

Ion Tolan

VI

Au mai fost condamnatii
la moarte si executati:

POP GAVRILĂ
BUDA ION
TARTLER ERICH
CORLAN AUREL
COSMA ION

IUHASZ ION

Mircea Popovici

Gheorghe Dincă

Sursa: <http://miscarea.net/procesul-legionarilor.htm>

Unul dintre obiectivele parașutaților era acela de a răspândi manifeste anticomuniste în rândul participanților la Festivalul Internațional al Tineretului organizat în august 1953. Studentul Ion Golea a reușit să împrăștie mii de asemenea manifeste care prin conținutul lor au pus pe jar guvernul comunist. În afara procesului principal intentat celor 13 condamnați la moarte se desfășoară alte procese „secundare” în care sunt implicați cei care i-au ajutat pe cei acuzați de spionaj în favoarea S.U.A.

În dosarul 2568/1953 sunt judecați cei care îi ajutaseră pe Mircea Popovici și Alexandru Tănase. Facem precizarea că anchetele au cuprins aproape o sută de oameni. În lotul „Vlădueni” au fost

inculpați câteva zeci de oameni. Procesul a fost judecat la Tribunalul Militar Teritorial București. Prin sentința 1371/28 noiembrie 1953 sunt condamnați pentru crima de favorizarea infractorului la trădarea de patrie, infracțiune prevăzută și pedepsită de articolele 157 și 25 punctul 6 Cod penal, coroborate cu articolele 6 aliniatul 1,4 și 7 din Decretul 199/1950 și articolele 304 și 463 Codul de justiție militară, următorii: Ularu Nicolae – 10 ani muncă silnică, 10 ani degradare civică și confiscarea averii personale, Corlan Constanța, 10 ani închisoare, 10 ani degradare civică și confiscarea averii, Popovici Gh. Filimon, 12 ani închisoare, 10 ani degradare civică, confiscarea averii personale, Popovici Paraschiva, 7 ani închisoare, Popovici Gheorghe, 5 ani închisoare, Stetin Octav, 8 ani închisoare, Ularu Ana, 7 ani închisoare, Sever Ularu, 8 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică și confiscarea averii personale. Elena Ularu a fost condamnată la 1 an închisoare corecționară pentru infracțiunea de omisiunea denunțării, infracțiune prevăzută și sancționată de articolele 6 aliniatul ultim, 1 și 7 din Decretul 199/1950 combinate cu articolul 157 Cod Penal și articolele 304 și 463 din Codul Justiției Militare.

Elena Ularu a beneficiat de schimbarea calificării faptei din favorizarea infractorului în omisiune de denunț. Tot pentru omisiune de denunț au fost condamnați la câte un an închisoare: Rafila Popovici (mama lui Mircea) și Traian Popovici (fratele celui condamnat la moarte) (Elena Ularu, N.Ularu, S. Ularu). Despre detenție am obținut informații de la martorii Nicolae, Elena și Sever Ularu. Astfel, Nicolae Ularu a fost închis la : Jilava-2 luni, Gherla-8 ani, Pitești-o lună, Baia-Sprie-câteva luni, scăpând de mină pentru că un medic i-a depistat o boală de inimă, Periprava-Grind-3 ani la munci agricole. De aici s-a eliberat în februarie 1963 (Nicolae Ularu). Cel mai greu a fost la Gherla. Era un regim foarte sever, nu aveai voie nici să privești pe fereastră. Hrana era doar ciorbă de varză și de zarzavat. De multe ori a fost bolnav. S-a accidentat în baie și urma să-i taie piciorul dar l-a salvat doctorul Traian Tudose. La Gherla l-a întâlnit pe un preot din Godinești. Nu a fost supus procesului de reeducare (N. Ularu). Elena Ularu își amintește pledoaria avocatului la proces. Acesta a solicitat tribunalului să țină cont că este minoră și că „justiția trebuie să o treacă puntea fără să o scufunde”(Elena Ularu). A rămas să execute detenția în celulă cu fetița dar curând i-au luat-o pentru a o alimenta ei. După câteva zile i-au spus că a murit. Nu și-a mai văzut-o niciodată. După ce au pus-o în libertate a fost la București să se intereseze cum a murit. I-au eliberat un certificat de deces din care reiese că părinții sunt necunoscuți. Detenția a efectuat-o la Văcărești și la Jilava. În această închisoare spune că „am crezut că sunt îngropată de vie. Eram pusă să spăl rufe toată ziua.” Hrana consta în: „cir de mămăligă-dimineța, un polonic de arpacaș-la prânz.” La 11 iunie 1953 a fost eliberată. La gară cel care a însoțit-o a amenințat-o că dacă spune ceva din cele pățite ajunge înapoi. La Vlădueni nu mai era nimic al lor. A locuit pe la rude și apoi într-o baracă la Popovici. În toată perioada comunistă familia ei a fost marginalizată. Sever Ularu povestește că au fost judecați de un complet al cărui președinte era cunoscutul și temutul general Petrescu. După condamnare a fost închis la Jilava, în camera 8 a secției a III-a Reduit. După câteva luni a fost transferat la Dej, Gherla, Aiud și Răchitoasa-Fetești, cu domiciliu obligatoriu (Sever Ularu). La Dej a stat în aceeași celulă cu Gheorghe Mărtău, fostă ordonanță a căpitanului Grigore Brâncuși. „La Aiud am dus-o mai bine. Lucram în fabrică, era aer curat și mâncare mai bună” (S. Ularu). Sever Ularu consideră detenția mai ușoară decât arestul securității și anchetele. Sentimentul de ușurare era dat de valoarea intelectuală a celor închiși împreună

cu el. Toate sărbătorile creștine erau marcate de către deținuți. A auzit că la Gherla și la Aiud se desfășura reeducarea unor studenți. Spune că nu a fost supus la torturi dar cei dinainte vorbeau de teroare oarbă, de bătaii mortale cu ciomegele. Despre Răchitoasa știe că a fost ridicată de către deportații din Banat. Deținuții de la Răchitoasa lucrau la Gospodăria Agricolă de Stat de la Luciu-Giurgeni. În domiciliu obligatoriu era mai greu decât la pușcărie , „erai cu tovarăși, la pușcărie cu domni”(S.Ularu). A revenit la Vlădueni în toamna anului 1958, înainte de a efectua cei 8 ani la care fusese condamnat. A lucrat în subteran în Valea Jiului, până în 1966, apoi la Fabrica de Ciment din Tg.Jiu și la Întreprinderea Mineră Rovinari.

Acțiunea *Parașutați în România comunistă* s-a încheiat cu alte vieți curmate și destine prăbușite. Ea se constituie, totuși, într-o importantă pagină de istorie a demnității, curajului și speranței. Județul Gorj are o contribuție foarte însemnată la scrierea acestei pagini din rezistența la comunism. Două condamnări la moarte, zeci de oameni condamnați la aproape 200 de ani închisoare, doi oameni, unul foarte tânăr (Elena Stetin) pierind în temnițele comuniste.

[Prof Dr Gheorghe Gorun](#)

[Lect Univ Dr Hadrian Gorun](#)

Studiul a aparut in Anuarul Institutului de Istorie Orala (AIO) și a fost preluat de [Mărturisitorii](#)

ADDENDA:

SENTINTA

În procesul unor spioni si teroristi parasutati de serviciul de spionaj american

La 12 Octombrie Tribunalul Militar Teritorial Bucuresti a pronuntat sentinta în procesul unor spioni si teroristi parasutati de serviciul de spionaj american pe teritoriul tarii noastre, pentru a desfasura actiuni de spionaj, terorism si alte forme de activitate subversiva împotriva Republicii Populare Române. Pe baza dosarelor de cercetari, a interogatoriilor acuzatiilor, a depozitiilor martorilor, a corpurilor delictelor, a rechizitoriului procurorului si a sustinerii apararii, completul de judecata a stabilit urmatoarele: Acuzatii Tanase Alexandru, Popovici Mircea, Golea Ion, Samoila Ion, Pop Gavrilă si Bebi Toma au fost recrutati si instruiti de serviciul de spionaj american, dotati cu armament, munitii, aparate de radio emisie – receptie, substante explozive si otravitoare, cifruri, documente false, sume de bani, si

parasutati din avioane americane pe teritoriul Republicii Populare Române cu scopul de a savârși actiuni criminale de spionaj, teroare si diversiune si de a desfasura o activitate subversiva împotriva independentei nationale si a orânduirii de stat a Republicii Populare Române. Acuzatul Tolan Ion, recrutat si instruit de catre serviciul de spionaj, a fost strecurat în mod clandestin pe teritoriul Republicii Populare Române cu aceleasi misiuni criminale. Ajunsi pe teritoriul tarii, acuzatii au trecut la executarea acestor misiuni, pâna la descoperirea si arestarea lor de catre organele de stat. 2. Acuzatii Tartler Erich, Vlad Mihai Vasile, Buda Ion, Dinca Gheorghe, Corlan Aurel, Popovici Alexandru, Stetin Elena, Ion Iuhasz si Ion Cosma au adapostit pe spionii si teroristii parasutati de serviciul de spionaj american, le-au dat sprijin activ în desfasurarea activitatii lor criminale, le-au înlesnit legaturi cu alte elemente criminale si le-au dat informatii din diferite domenii de activitate, cu scopul de a fi transmise serviciului de spionaj american. Stabilind ca faptele mai sus aratate sunt deplin dovedite, Tribunalul a pronuntat sentinta prin care: Au fost condamnati la moarte si confiscarea totala a averii pentru crima de tradare de patrie: Tanase Alexandru, Popovici Mircea, Golea Ion, Samoila Ion, Pop Gavrilă si Tolan Ion. De asemenea au fost condamnati la moarte si confiscarea totala a averii pentru complicitate la crima de tradare de patrie: Tartler Erich, Vlad Mihai Vasile, Buda Ion, Dinca Gheorghe, Corlan Aurel, Iuhasz Ion si Cosma Ion. Au mai fost condamnati pentru crima de tradare de patrie: Bebi Toma la 3 ani temnita grea si confiscarea totala a averii, acordându-i-se circumstante atenuante pentru ca s-a prezentat organelor de stat dupa parasutare, a predat toate obiectele si materialele cu care fusese înzestrat înaintea parasutarii si a marturisit misiunile de spionaj, diversiune si teroare pe care le-a primit înainte de parasutare; Stetin Elena, pentru complicitate la crima de tradare de patrie, la 25 ani munca silnica, întrucât i s-au acordat circumstante atenuante pentru ca a marturisit la primele cercetari faptele savârsite de ea si a ajutat cercetarile; Popovici Alexandru pentru complicitate la crima de tradare de patrie, la 20 ani temnita grea, întrucât i s-au acordat circumstante atenuante.

Oamenii muncii au primit cu profunda satisfactie dreapta sentinta a Tribunalului Militar.

"Scinteia", Marti, 13 Octombrie 1953

Pentru că suntem cenzurați pe [Facebook](#) ne puteți găsi și pe [Telegram](#) și [GoogleNews](#)